

Mázik Orsolya

Csilla

Csilla zsebre vágta a telefont, amikor az felsípolt. Keze idegesen matatott körülötte, mintha az ujjával el tudná olvasni az üzenetet. A megfelelő helyet kereste, ahol végre megnézheti. *Túl sokszor ír, gondolta idegesen. Egyszer még nagyon kínos helyzetbe kerülök miatta.* Ettől függetlenül alig várta, hogy megnézhesse.

Kiment a konyhába vízért, és még tele sem lett a pohár, már a kezében volt a telefon. Jobb kezének hüvelykujjával egy gyors választ pötyögött. Még nem csúszthatta vissza a zsebébe, mikor élettársa utánajött.

„Ki írt már megint?“, kérdezte mogorván, miközben indokolatlanul közel lépett Csillához, alig észrevehetően taszított rajta egyet, és ő is teletöltött egy poharat. A telefon puhán és villámgyorsan landolt, nem, nem landolt, kényszerleszállt a fürdőköpeny zsebében, és a lány egy női nevet motyogott.

„Jó sokat beszéltek mostanában.”

„Az csak jó, nem? Végre legalább ennyi életem van. Hogy a legjobb barát-nőmmel írogatunk az interneten.”

Csilla hátralépett, a konyhapultnak dőlt. Amikor a zsebében ismét sípolt a telefon, enyhén megrezzent, de a férfi, úgy tűnt, nem vette észre. A lány, hogy zavarát leplezze, felkapott egy almát, és a fürdőköpenyes combján elkezdte fényezni. Már ragyogóan csillogott, mikor az élettárs még mindig a csapnál matatott, így időhúzás gyanánt nagyot, harsanót harapott az almába, és lassan, ráérősen rágni kezdte.

Tudja a jelszavaimat, rémült meg. Tudja, és bármikor visszakeresheti, kivel mikor beszélek, és mennyit. Csilla rettegett ettől a perctől. Próbálta magát azzal vigasztalni, hogy továbbra is egészen természetesen viselkedik ilyenkor, hogy nem minden egyes alkalommal hazudik, és eddig nem adott okot gyanúra. Féltelme ettől nem szűnt meg, és rettegett, hogy mikor jön majd el az a pillanat.

Aprólékosan megvizsgálta az almacsutkát. Még két harapás, vagy három, és csak a magok maradnak. Akkor aztán Csilla kénytelen lesz felmenni, kikapcsolni a hangot vagy az internetet, vagy mindkettőt, és valamilyen valóban magányos elfoglaltság után nézni. Mondjuk felmoshatná a folyosót, az legalább hasznos, és akkor egy kis ideig megint nyugta lenne mindenkitől. Utána letusolhatja, és akkor jó húsz percet egyedül lehet.

Mikor ismét az élettársa nélkül maradt, újra gyors választ írt, újra egyetlen hüvelykujjával, és a telefon ismét a zsebében kötött ki. A titokzatos levelezőpartner természetesen nem a legjobb barátja volt. Hanem a legjobb barátja. Tényleg csak barát. Tényleg. Csilla elég sokat gondolkozott azon, mennyire hihető ez. Számára nem tűnt annak, bármennyire is ez volt a fizikai igazság, és ezért attól félt, mást sem tud majd meggyőzni barátságuk ártatlanságáról és... plátóiságáról.

Sőt, egy képzeletbeli barát, kötött ki a lány megint ott, ahol az elmúlt időszakban már jó néhányszor. Végül is, titokban beszélgetünk, és nem látja

senki. És nem tartozik a fizikai világhoz, amelyben élek. Szerette elképzelni, hogy a fiú a vonal másik végén semmilyen fizikai valósághoz nem tartozik. És akkor nem lenne gond, beszélgethetnének bármiről. Sőt, *egy angyal*, kezdte magában megint azt, ami újabban a vesszőparipája lett. *Mennyivel is egyszerűbb lenne így az élet!* Egy angyalnak, Csilla úgy tudta, nincs neme, és talán nincs teste sem. Nem érdekelné senkit, mennyit beszélgetnek, és nem kéne sunyizni a telefonnal, meg tíz üzenetből kilencnél letagadni, ki írta, és mi van benne. *Van egy személyes őrangyalom. Tényleg van. Az enyém. Ott van a vonal másik végén, és beszélget velem.*

Őrangyal. Más nem is lehet. Mióta néhány hete „Majd beszélünk!” felkiáltással elbúcsúztak, szinte nem volt olyan nap, hogy ne írtak volna egymásnak. Okostelefon, jó találmány. A fiú, bocsánat, az angyal azóta ott volt mindenhol, bármi is történt Csillával. A naplója volt, a menedéke.

Ő volt a vonal másik végén, mikor Csilla összeveszett az élettársával, az megverte őt, és kidobta a falu főutcájára. A lány elpanaszolta, mi történt vele, elpanaszolta, hogy nem először történik ilyen, és elpanaszolta, hogy ilyenkor vasárnap késő este nem tud menni sehová. Ő akkor barátságos sorokat írt, amit a lány azonnal vigasztaló hangon *elmondott* szavakká alakított. Ő lebeszélte arról, hogy a parkban aludjon vagy stoppolni próbáljon. Rábeszélte, hogy pusztán a túlélés és a józan ész nevében menjen haza.

Ő volt a vonal másik végén akkor is, mikor a kisírt szemű és kialvatlan Csilla hajnalra *bocsánatot kért* a viselkedéséért, és egy jó adag kompromisszummal maradhatott. Mielőtt végre elaludt volna arra a reggelig hátralévő néhány órára, a végén még gyorsan előkapta a telefont. „Minden rendben. Kibékültünk”, szolt az üzenet.

A fiú innentől kezdve nem hozta szóba a verést, sem azt, hogy a lány vasárnap este néhány órát a parkban ült, és nem volt senkije és semmije. Ehelyett csak a béküls szexszel és egyéb felnőtt témákkal kezdett viccelődni, és ezt a jó szokását megtartotta mostanáig, noha azóta már hetek teltek el.

Csilla megint elővette a telefont a zsebéből, megnézte az üzenetet. Egy újabb sikamlós vicc volt, mely a köztük lévő valós szexuális feszültségből táplálkozott, és a köztük lévő lehetséges szexuális kapcsolatot taglalta. *Na, így aztán marha könnyű őt angyalnak képzelni...* Csilla ereiben egy adrenalinlöket mint újabb adag rettegés kezdett szaladgálni. *Ha ezt egyszer megtalálja valaki, lassan nem lehet majd megmagyarázni...* *Pedig tényleg nincs köztünk semmi!* A lány, bár még magának is csak félig vallotta be, most először úgy is félt az újabb veréstől, hogy egyelőre még nem volt kilátásban.

Az üzenőprogramban nyomatékosan és határozottan megkérte a fiút, vagy ezredszerre, hogy az ilyesfajta poénokat ritkítsa, vagy, ami még jobb, irtsa ki teljesen. Hiába érti ő, hogy nem kell ezeket komolyan venni, nem bízott benne, hogy meg is tudja magyarázni egy kívülállónak. Legalább az is legyen ott a mentett beszélgetésekben, hogy ő, Csilla, nem kér ezekből. Ezután kikapcsolta az internetet, némi gondolkodás után a telefont is, emelt fővel hagyta hátra a konyhaasztalon, és elindult, hogy legalább átmenetileg internet- és társaságmentes elfoglaltságot keressen magának.

Én, pohár, örvény

Az ablakban ültem, cigarettáztunk. Beszítad az utolsó korty füstöt. Még egy kicsit forgattad az ujjaid közt az egyre parányibb parazsat és a végén az átnyirkosodott csikket – hogyan lettek annyira nyálasak a cigarettáid, nem értettem sosem. Egy hirtelen mozdulattal továbbpöckölted. Kirepült mellettem, akkor összerezentem, az ágytakaró széle lecsúszott a vállamról. Te neveltél, úgy-hogy egy kicsit nekem is muszáj volt.

Amikor a cigarettám végére értem, hanyagul kinyújtottam a kezem, és a semmibe ejtettem. Gellert kapott néhány ablakpárkányon, apró szikrákat engedve útjára, hogy aztán a negyediken kihunyjon, mint egy végelgyengült szentjánosbogár. Utána akartam ugrani. Elábrándoztam, milyen lehet ez a zuhanás, vágódva az odalenti nyugalomra és kívánva ezt a fordulatot. Vállamról lelöktem az ágytakarót, felálltam az ablakpárkányra, az északi szél máris ölelkezni próbált velem, végigsimította a testemet, az egész testemet, olyan porcikáimat is, melyeket szél még nem érintett, borzongtam, gyönyörrel és fázva. Kitárt karommal megtámasztottam magam az ablakkereten, lábaim felváltva lógattam a mélybe. Húzott a kint, várt a lent, és csábított a dévaj szél.

Te akkor hívtál vissza az életbe, vissza a szobába. Kérleltél, de nem érdekelt. Csak azért akartad, hogy visszamenjek, hogy aztán felöltözsem, és utoljára lépjem át azt a küszöböt. Nem akarok távozni – az ajtódon. Nem akarod, hogy visszajöjjek. Nyújtod a kezed, de nem és nem fogom meg. Azt akartad, hogy hagyjalak itt. Itt hagyalak...

Az ágyadon ültem, töltöttél nekem egy italt. Még egyet. Most a poharat forgatom a kezemben, torkomon érzem a maró folyadékot, melyet némi gyümölcész kísér. Nézem, ahogy nyeglén örvénylik a pohárban, ha megrázom, és tudom, hogy nekem ezt most már nem kellene meginni. Próbállak kizárni, nincs a szoba, nincs az ablak, nincs az ágy. Te sem vagy, csak én, egy pohár és egy tudatmódosító örvény, és így kerek a világ – én, pohár, örvény. Én, pohár, örvény. Ebben a triumvirátusban még valahogy kiismerem magam.

Nem akarod észrevenni, hogy nem vagy itt, intesz, hogy igyam ki nyugodtan, majd a következő körben csatlakozol. Azt hiszed, ezzel lecsillapítasz? Netán kárpótolsz? Vagy abban reménykedsz, hogy a következő kortynál ájultan dőlök végig az ágyon, hogy végre te is pihenhess? Megrázom a fejem, áhítva gondolok a hűvös szélre, aztán felhevült testedre az enyém fölött, aztán a szélre, aztán a testedre. Egy hajtás, két korty, megiszom, érzem, ahogy marja a nyelvem, a torkom, és mire az enyhén gyümölcsös íz kezdődik, már nyújtom a poharam a következő adagért.

Gépiesen töltöd tele, mintha máshol járnál gondolatban. Felbosszant. Miért nem vagy itt? Miért? Még csak nem is gondolkozol azon, hogy miért itatsz, vagy hogy kell-e még. Ülő helyemben megcsúszik a lábam, egy hirtelen, hangos toppanással teszem helyre, és ezt sem veszed észre. Nem, nem fogsz leitatni. Jó úton haladsz, de így sosem érsz célba.

Tétován felállok, és ügyetlen mozdulatokkal felöltözöm. Megbotlom a szőnyegben, de nem fogadom el a kinyújtott kezed. Nem fogadom el. Elindulok, egyedül is, ha nem akarsz velem jönni. Felajánlod, hogy lekísérsz, és én nem

fogadom el. El kell indulnom. Talán visszajöttem az ablakból. Örültél. Az ajtódon léptem ki, végérvényesen, ahogy kívántad. Azt hiszed, hazamegyek. De két emelet között végre egy ablak. Elszívok egy cigarettát, utána nézek, az ablakpárkányra állok, és húz az északi szél...

LIPCSEY GYÖRGY SZOBRA